

повторювати помилок і уникнути хибних шляхів, зроблених іншими країнами в вирішенні окремих питань.

2. Наявність проблем ефективної реалізації нормативно-правових актів в сфері охорони довкілля. В цьому випадку досліджуються окремі специфічні засоби, заходи регулювання відносин в сфері охорони довкілля, реалізації правових норм, що роблять цей процес ефективним.

При визначенні поняття механізму запозичення міжнародного досвіду в сфері охорони довкілля слід врахувати, що такий механізм має відповісти на наступні питання: хто?, що?, яким чином?, тобто повинні бути визначені суб'єкт, об'єкт, та заходи щодо вивчення та запозичення досвіду інших країн. Крім того, на нашу думку, механізм запозичення міжнародного досвіду в сфері довкілля повинен здійснюватися поетапно.

Виходячи з вищевикладеного слід зробити висновок про актуальність та доцільність розробки механізму запозичення міжнародного досвіду в сфері охорони довкілля.

Література

1. Бородін Є., Калашник Н. Роль самоосвіти у підвищенні рівня професійного розвитку державних службовців: європейський досвід. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/-soc_gum/Dums/2012_2/12beised.pdf.
2. Малышева Н. Р. Состояние и основные тенденции развития международного права окружающей среды / Малышева Н. Р. // Міжнародне право навколишнього середовища: стан та перспективи розвитку: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (23-24 вересня 2010 р.). – К.: ТОВ «Видавництво географічної літератури «Обрії», 2010. – С. 12-20.
3. Столітній А. В. Зарубіжний досвід застосування адміністративного затримання та шляхи його запозичення для України / Столітній А. В. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-2/12cavzdu.pdf>.
4. Моисеев Н. Н. Человек, среда, общество. / Моисеев Н. Н. – М. : Наука, 1982. – 240 с.
5. Нобелевская премия по экономике 2007 г. часть №1 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://institutiones.com/theories/259 - 2007. - 1.html/18>.
6. Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. Теорія держави і права. Академічний курс. Підручник. / Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. – Київ: Юрінком Інтер, 2006. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ebk.net.ua/Book/law/-zaychuk_tdp/part3/1203.htm.

ПРАВОВІ ФАКТОРИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

А. М. Статівка

Дана стаття присвячена правовим факторам інвестиційної діяльності в сільському господарстві.

Ключові слова: інвестиції, сільське господарство.

Данная статья посвящена правовым факторам инвестиционной деятельности в сельском хозяйстве.

Ключевые слова: инвестиции, сельское хозяйство.

This article focuses on legal factors, investment in agriculture.

Keywords: investment, agriculture.

Правовий фактор який впливає на інвестиційний процес – це стан і перспективи розвитку законодавства за допомогою якого регулюються інвестиційні відносини за участю визначених суб'єктів. Даний фактор охоплює більшість інших факторів, є формою реалізації банківської, митної, податкової, державної соціально-економічної політики тощо. При цьому не виключаються й інші відносини, які виникають при інвестуванні сільського господарства.

Сільське господарств завжди потребувало залучення внутрішніх і зовнішніх інвестицій. На сьогодні гостро стають питання щодо залучення як короткострокових, так і довгострокових коштів в сільське господарство України.

Разом з тим, залучення інвестицій (вкладень), активізація інвестиційного процесу, залежить від належного інвестиційного клімату в державі в більшості галузей, зокрема в сільському господарстві, як сегмента аграрного сектору економіки. Саме відповідний стан інвестиційного клімату дозволяє інвестору визначитися у можливостях вкладення ним коштів, передбачити ризики, і, що головне, отримати прибуток.

Створення належного інвестиційного клімату потребує дослідження факторів які визначають такий клімат. До таких факторів слід віднести: політичні, економічні, організаційні, інформаційні, управлінські та ін. Важливе місце серед зазначених факторів належить правовим факторам. Останні слід розглядати через призму правового регулювання інвестиційних відносин. Множина відносин які виникають в процесі залучення й розміщення інвестицій складають сферу регулювання інвестиційним законодавством. В цьому слід вбачати специфіку інвестиційної діяльності, коли мова йде про врегулювання широкого кола питань в сільському господарстві.

Таким чином, стан, розвиток інвестиційного законодавства, як правового фактору, впливають на інвестиційний клімат в сільському господарстві. У зв'язку з цим, виникає питання: яким чином розвиток законодавства може впливати на інвестиційний клімат в сільському господарстві?

Варто зазначити, що розвиток законодавства в будь-якій сфері, в тому числі і в сільському господарстві, вказує на те, що наскільки розвинуті відносини є важливими для держави. Остання в особі органів виконавчої влади може здійснювати позитивний вплив на розвиток широкого кола відносин. Уявляється, що законодавство, яке регулює відносини в різних галузях, повинно враховувати специфіку об'єктів регулювання. Іншими словами – необхідно в процесі створення й розвитку спеціального інвестиційного законодавства врахувати галузеву ознаку. Специфіка сільського господарства складається із низки чинників, які не властиві загальному законодавству (цивільно-правове, процесуальне, митне та ін.), а тому потребує окремого регулювання.

В сільському господарстві, враховуючи специфіку аграрного виробництва, повинні застосовуватися особливі норми та правила, які дозволяли б належно конкретизувати інвестиційні правовідносини. При цьому, важливо уникати дублювання норм загального законодавства, виключати протиріччя, а також забезпечити всебічність регулювання в даній сфері.

Завданням сучасного інвестиційного законодавства є установлення чітких правил, які дозволили б уникнути можливості втрати інвестором своїх грошових вкладень, стати завадою для необґрунтованого й протиправного втручання органів влади у конкретні інвестиційні відносини. Інвестиційне законодавство повинно створити такі умови для інвестора, щоб останній мав можливість передбачити, прорахувати всі варіанти для здійснення своєї діяльності з урахуванням своїх законних інтересів. Тут законодавство покликано закріпити надані державою гарантії інвестору забезпечити їх виконання й сприяти його діяльності.

Зазначене вимагає від законодавця удосконалити інвестиційне законодавство як фактора активізації інвестиційних процесів в сільському господарстві.

По-перше, удосконалення законодавства за допомогою якого регулюється інвестиційні відносини в сільському господарстві, повинно здійснюватися з урахуванням пріоритетних інвестиційних напрямків в аграрне виробництво, його галузей (тваринництво й рослинництво), переробку сільськогосподарської продукції, враховуючи вимоги законодавства ЄС і СОТ, з метою подальшого розвитку таких напрямків і збереження державного протекціонізму.

По-друге, необхідно внести відповідні зміни в чинні закони "Про господарські товариства", "Про акціонерні товариства", "Про захист від недобросовісної конкуренції", "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" та ін. з метою посилення позиції інвесторів в управлінні зазначеними підприємствами, укріплення рівня захищеності їхніх законних прав та інтересів.

По-третє, потребує чіткого й прозорого закріплення в законодавстві системи державних гарантій інвесторам, які включали б надання гарантій від зміни умов господарювання на протязі певного періоду реалізації інвестиційних проектів. Це повинно стосуватися як вітчизняних, так і іноземних інвесторів.

По-четверте, удосконалення законодавства повинно усунути прогалини, протиріччя між податковим й інвестиційним законодавством, які мають місце в частині надання податкових пільг для інвесторів, в установленні спеціальних податкових режимів.

Викладене дозволяє зробити висновок про те, що до основних факторів, які визначають належний рівень інвестиційного клімату, який впливає на обсяг залучення інвестицій, є стан законодавства.

Разом з тим, факт наявності спеціального законодавства за допомогою якого регулюється інвестиційна діяльність в сільському господарстві буде свідчити про бажання підтримувати розвиток галузі шляхом залучення до неї як внутрішніх, так і зовнішніх інвестицій.

ОСОБЛИВОСТІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ТВАРИННИЙ СВІТ УКРАЇНИ

В. В. Шеховцов

Специфіка цивільно-правової відповідальності за порушення законодавства про тваринний світ полягає в тому, що за наявності шкоди, спричиненої правопорушником, вона підлягає відшкодуванню незалежно від притягнення його до адміністративної чи кримінальної відповідальності.

Ключові слова: Тваринний світ, юридична відповідальність, відшкодування шкоди.

Специфика гражданско-правовой ответственности за нарушение законодательства о животном мире заключается в том, что при наличии ущерба, причиненного правонарушителем, она подлежит возмещению независимо от привлечения его к административной или уголовной ответственности.

Ключевые слова: Животный мир, юридическая ответственность, компенсация ущерба.

Specificity of civil liability for violation of the legislation on animal life is that if there is damage caused by the offender, it is non-refundable regardless of bringing him to administrative or criminal liability.

Key words : animal world, legal responsibility, compensation for damage.

Відшкодування шкоди, що завдана внаслідок порушення фауністичного законодавства відбувається в рамках цивільно-правової відповідальності, яка виступає як окремим видом відповідальності, так і додатковим в процесі притягнення до інших видів відповідальності, наприклад, адміністративної чи кримінальної. Специфіка цивільно-правової відповідальності за порушення законодавства про тваринний світ полягає в тому, що за наявності шкоди, спричиненої правопорушником, вона підлягає відшкодуванню незалежно від притягнення його до адміністративної чи кримінальної відповідальності. У цьому випадку йдеться про те, що обов'язок відшкодувати заподіяну при порушенні законодавства про тваринний світ шкоду у повному обсязі настає для особи незалежно від притягнення її до інших видів відповідальності. Крім того, специфіка цього виду відповідальності проявляється в такому:

– необхідність застосування спеціальних методів обчислення розміру збитків, завданих об'єктам тваринного світу, що передбачені спеціальними нормативними актами;

– юридичним підґрунтям цивільно-правової відповідальності в першу чергу виступають положення Законів «Про тваринний світ», «Про мисливське господарство та полювання», а також інших нормативних актів, тому що фактично підставою відповідальності є порушення вимог фауністичного законодавства;

– при відшкодуванні шкоди тваринному світу слід керуватися цивільним законодавством у тих випадках, коли ці питання не врегульовані законодавством про тваринний світ чи екологічним законодавством;

– можливість існування відповідальності за відсутністю вини особи, що заподіяла шкоду при скоєнні порушення законодавства про тваринний світ [1, с.276-277].

Завдання майнової шкоди має досить широку юридичну природу, оскільки воно може поєднуватись із умисними посяганнями на охоронювані законом права, свободи та інтереси особи, вчинене з необережності або взагалі існувати майже в ідеальному вигляді, коли відбувається за відсутності будь-яких елементів вини жодної особи. Однак, відшкодування завданої шкоди повинно мати місце в будь-якому разі.

С.М. Кравченко зазначала, що відповідальність за заподіяння шкоди природним об'єктам слід розглядати як самостійний вид майнової відповідальності і виділяла поряд з цивільно-правовою та матеріальною відповідальністю матеріальну відповідальність за природоохоронним законодавством. Норми цивільно-правового інституту відшкодування шкоди при застосуванні їх до охорони екологічних правовідносин отримують такі якісно нові властивості, що трансформуються в